

Sygn. akt IV CSK 420/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa Szpitala Miejskiego imienia [...] w B.
przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia w W. Kujawsko-Pomorskiemu
Oddziałowi Wojewódzkiemu w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 30 kwietnia 2014 r., sygn. akt V ACa 319/13 - V ACa 320/13,

odrzuca skargę kasacyjną

UZASADNIENIE

Powód Szpital Miejski im. [...] Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w B. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 30 kwietnia 2014 r., opartą na zarzucie naruszenia § 30 ust. 1 pkt 2 lit c) ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, stanowiących załącznik do rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, Dz. U. z 2008 Nr 81, poz. 484), nie uzasadniając wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Na skutek wezwania przez przewodniczącego w Sądzie odwoławczym do uzupełnienia tego braku powód w piśmie z dnia 11 czerwca 2015 r. powielił w skróconej formie uzasadnienie skargi.

Skarga została przedstawiona Sądowi Najwyższemu, który zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać obok wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania także uzasadnienie wniosku. Prawidłowa wykładnia tego przepisu wymaga uwzględnienia art. 398⁹ § 1 k.p.c., według którego Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania bądź skarga jest oczywiście uzasadniona. Wyraźny związek, jaki zachodzi pomiędzy wymienionym wymaganiem stawianym przez ustawodawcę skardze kasacyjnej, a instytucją tzw. przedsądu, w ramach którego Sąd Najwyższy bada, czy występuje którakolwiek z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., wskazuje na to, że do spełnienia wymagania uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie jest wystarczające odwołanie się przez skarżącego do jakichkolwiek okoliczności, które jego zdaniem przemawiają za takim rozpoznaniem. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, jedynie odniesienie się do co najmniej jednej z przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i przedstawienie argumentacji przekonującej, że przesłanka taka w sprawie występuje stanowi zadośćuczynienie obowiązкови wynikającemu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia

20 października 2005 r., II CZ 89/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135 i z dnia 25 czerwca 2013 r., IV CSK 127/13, niepubl.).

Skarga pozwanego nie spełnia tego wymagania. Skarżący pomimo wezwania nie uzupełnił braku, co stanowiło podstawę odrzucenia skargi stosownie do art. 398⁶ § 2 k.p.c. przez Sąd drugiej instancji, a ponieważ do tego nie doszło - przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. W piśmie złożonym w wykonaniu wezwania Sądu powodowy Szpital nie nawiązał do żadnej z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., uznając za wystarczające powtórzenie argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu skargi. Skarżący błędnie utożsamiał wymaganie uzasadnienia wniosku z wymaganiem uzasadnienia zarzutów kasacyjnych, choć jak to zostało wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśnione, uzasadnienia te pełnią odmienne funkcje i wymagają przedstawienia odrębnej i właściwej dla każdego z nich argumentacji prawnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75).

Dodatkowo należy stwierdzić, że skarga była dotknięta nieusuwalnym brakiem jednego z jej zasadniczych elementów konstrukcyjnych, przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. Jedynym zarzutem, na jakim skarga została oparta, był zarzut naruszenia § 30 ust. 1 pkt 2 lit c) ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, stanowiących załącznik do rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. Zarzut tego rodzaju może być podnoszony tylko w powiązaniu z zarzutem naruszenia określonego przepisu prawa materialnego - w przypadku kwestionowania wykładni postanowienia umownego, podobnie jak w przypadku zarzutu dotyczącego wykładni każdej umowy, konieczne jest powołanie w ramach podstaw skargi przepisu art. 65 k.c.

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy stosownie do art. 398⁶ § 3 k.p.c. skargę odrzucił.